

ΡΩΜΗΟΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έτος έκτον τούτο είναι
κι' έβρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' έννενηντα... τί καλά!
περισσέματα και πλούτη μας έπληραν τὰ μιστά.

Ό Ρωμηός τήν έβρομάδα — μόνο μιά φορά θά βγαίνη,
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — δίδω τούς άνέχομαι,
μοναχά 'οτάς Έπαρχίας, — και 'οτό Έξωτικόν,
έπειδή καιρούς πτωχίους — τρέχει τό Έλληνικόν.
Συδρομή γιά καθέ χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'οτό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' δσα φύλλα κι' άν καρτίς — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβέρι — με κανένα κανονίση.
Γράμματα και συνδρομαι — άποστέλλονται σ' έμέ.
Μάς 'οτάν φάωμ τήν άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Τρεις και δέκα τού Γενάρη
κι' ή Βουλή μας άριβαίρει.

Πούτος διακόσα τέσσαρα και μ' ογδόντ' άκόμη
οφαλούν τὰ χαρτοπαίγνια κλητήρες κι' άστυνόμοι.

Προσταγή γιά τὰ χαρτιά, πούναι λαύρα και φωτιά.

'Ιδούσα τέλος κατ' αυτάς και ή 'Αστυνομία
πως φέρει τήν καταστροφήν ή μιά κι' ή άλλη Λέσχη,
πως γίνεται εις τούς πολλούς έπαισητή ζημία
κι' έγκλήματα και έργια και άλλα τόσα αίσχη,
και νά προλάβη θέλουσα και ταύτην τήν πληγήν,
τοιούτην τώρα σεβαράν εκδίδει προσταγήν.

'Εκείνος όστις συλληφθή και τρίτον δι παίζει
εις ολουθήποτε συρμού και χρώματος τραπέζι,
ή τυχερό ή τεχνικό τής τράπουλας παιχιδι,
άλλοίμονο του τρεις φορές, τόν έφαγε τό φειδι.
Θά δημευθ ή πλουτός του και θά χυθ' στον δρόμον
πρός χρήσιν και ωφέλειαν κλητήρων κι' άστυνόμων.

'Εκείνος όστις συλληφθή να παίξει μιά φορά
ή μόνοσ του ή με πολλούς, κρυφά ή φανερά,
και άν πολίτης λέγεται ή έσοχατος ή πρώτος,
κι' άν έρχεται εις τὰ χαρτιά ή τρίτοςσ ειτε όστος,
θα οδηγηται παράυτα εις τήν 'Αστυνομίαν
και θα λαμβάνη συμβουλάς με πᾶσαν προθυμίαν.

'Οφείλει κάθε εργανον πεζόν ή έφ' άμάξης
να τρέχη όπου μυρισθή πως παίζουν τζογαδόροι,
αν κι' είναι μέγας κίνδυνος μ' αυτάς τας διατάξεις
σπουδαίως να έλαττωθούν τής τράπουλας οι φόροι.
Πρός τούτους δέ να έφρουγ' τόν ένα και τόν άλλον,
να κάμνη δέ κατάσχασιν χρημάτων ή κοκκάλων.

'Αλλ' όστις όμως συλληφθή δια φοράν δευτέραν
έκείνος θα όφίσταται ποιήν άστυροτέραν.
Εις τού Δελτίον θα γραφή τού 'Αστυνομικόν,
κι' άν έχη έλαχίστην καν φιλοτιμίας όσσις
βεβαίως ως φιλόμιμος θα παύση τού κακόν
και ότω πως έλλιζεται να βάλη κάπως γνωσην.

Μ' αυτά τὰ μέτρα φαίνεται κι' είναι μικρά έλιπς
πως θα εισέληθ κι' ή 'Ελλάς εις δρόμον προκοπής
και δέν θα διαφείρονται γενναίοι χαρακτήρες,
έν τούτους έπιτρέπεται να παίζουν οι κλητήρες.

'Αν όμως 'οτήν Κυβέρνησιν τού μέτρον δέν ανιφέρη
κι' άρνουνται φηγον δι' αυτό καμπόσοι έκλογετς,

ἀφίνωμεν ελεύθερα τῆς τράπουλας τὰ μέρη
καὶ κάμνωμεν ἀνάκληται τῆς νέας προσταγῆς,
κι' ἄς χάνῃ ἵστε ὁ καθείς τὰ μαλλοκέφαλά του
καὶ ἄς τινάζῃ ἔπειτα ἄτον δρόμο τὰ μαγάλα του.

Τοιαῦτα διαδόσομεν ἐκ τῆς Ἀστυνομίας
καὶ ἄλλας θὰ ἐκδώσωμεν διαταγὰς ἠμοίας.

Φασουλῆς καὶ Περικλήτος ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Π. Λοιπὸν τί τρέχει, Φασουλῆ;
Φ. Γιὰ τοῦτο τρέχα ῥώτα.
Π. Θέλω γι' αὐτοὺς τοὺς ντιστεγὰ καὶ μᾶθω πρῶτα πρῶτα.
Τοὺς ξέρεις; τοὺς ἄνθρωποι νὰ εἶναι;
Φ. Γι' αὐτοὺς μονάχα οὐχ' ἔγνων ἑσχάτως αἱ Ἀθῆναι.
Μυστηριώδεις ἄνθρωποι αὐτῆς τῆς κοινωνίας
μὲ τίτλους καὶ περγαμινὰς ἀρχαίας εὐγενείας,
μὲ ἄλλους λόγους ὁ ἄφροσ τῆς νέας πρωταουσίης...
ἐν' ἄλλο πρᾶγμα νὰ τοὺς εἴης καὶ ἄλλο νὰ τάκοῦσης.
Π. Βρὲ τί μευ λέεις;
Φ. Τί νὰ σοῦ πῶ,... δὲν εἶναι σὰν καὶ σῆνα,
ποὺ ἔχεις γένος βάνουσον καὶ μοῦτρα λερωμένα.
Δὲν ἔχουν αἷμα κόκκινο καθὼς καὶ τὸ δίκου σου,
οὐδὲ φοροῦν ἐσώδρακα καθὼς τὸ ἐσώδρακό σου,
ἀλλ' ἔχουν αἷμα κυανόν μὴ βρέξῃ καὶ μὴ στάξῃ
κι' ἀσπρόρροχα κι' ἐσώδρακα πλεγμένα μὲ μεταξί,
ἀλειθονται νυχθημερόν μὲ μύρα καὶ κολόνια,
γι' αὐτοὺς ἡ τόση ἀρχοντιά, γιὰ τοὺτους τὰ σαλόνια,
μὲ γέφυρα καὶ μὲ χοροὺς τῆς ὄρας των περνοῦν,
καθβάλα πᾶν ἴσῃν Ἐκκλησιᾷ, καθβάλα προσκυνοῦν,
καθβάλα τρῶν ἀντίθετο ἀπ' τοῦ παπᾶ τοῦ χριε,
βαστοῦν περνοῦν ἀργυρὸ καὶ ἀργυρὸ μαχαίρι,
γιὰ δὲ λὰνε κἄτι τί, γιὰ δὲ λὰνε ξέρουν κἄτι,
γύρουν τὰ ἔπισω των σ' ἕμένα των σακάνη, αἱ
δ' ὄψηλαὶ κυρία των μετ' ἄρετων σπανίων
εἰσάγων λαθρεμπορία συχνὰ ἄστο Τελωνεῖον
καὶ κρύβουν ἴσα παπλωμάτα λογιῆς λογιῆς δανειλαίας
καὶ μὲς ἴσῃς βρακοζώναις των μεταξωταῖς κορδέλαις.
Π. Μὰ τί μεγάλοι ἄνθρωποι!...
Φ. Ἀλήθεια, Περικλήτο...
τοῦ δόλου ἡ ἀγένεια εἰς κόρακας ἔρρετω. [πρῆπου...
Γι' αὐτοὺς τοὺς νέτους ντιστεγὰ ὅσα κι' ἂν πῆς τοὺς
τοὺς χαιρετάς;... δὲν χαιρετοῦν καὶ κἀνοῦν πῶς δὲν βλέ-
δὲν χαιρετάς;... οὐ χαιρετοῦν κι' ἀρχίζου διαχῦ... [πουν...
εἶναι πολὺ περίεργος ἡ εὐγενῆς των φύς. [σεϊς...
Ἐπίσκεψαι δὲν ἐδόνται παρά κατὰ τὸ βράδυ,
αἱ δὲ κυρία ὀμιλοῦν μαζ' ἑσού ἴστο σκοτάδι

καὶ τῆς αἰδοῦς των, Περικλή, δὲν φαίνονται τὰ ρόδα...
τουουτοτρόπως ἀπαιτεῖ τὸν ντιστεγῆ ἡ μῦθα.
Σοὺ ἔχουν κἄτι ἔθιμα ποὺ εἶναι ν' ἀπορήσῃς...
τὰ χροῦτά των τὰ εὐγενῆ μονάχα νὰ μυρίζῃς...
κι' ἀμέσως τότε, Περικλή, καὶ σὺ κατακλιθῆναις
ὅτι δὲν εἶσαι ἄπιστος πρὶν χυδαῖος μπεχλιθάνης,
ἀλλ' ἄνθρωπος τρὲ κόρη ἰλ φῶ, μὲ γένος καὶ ἀξίαν,
περμένους εἰς αὐτὴν τῆν γῆν ἀπὸ τὸν Γαλαξίαν.
Π. Βρὲ τί μου λέεις;

Φ. Μογχοβαλῆ κι' ἡ περιπέριά των.
Π. Νὰ μὲ εἰσάξῃς, ἀδελφέ, εἰς τὰ μυστηρία των.
Φ. Σιγὰ σιγὰ, βρὲ Περικλή, καὶ θὰ ἴκῃ μᾶθῃς ὅλα...
ὀργήγορα εἰς μέγαρον θὰ ἔμεις μυροδόλα,
καὶ εἰς τοὺς κύκλους τοὺς καλοὺς προσοθήσῃς ν' ἀρέσῃς
καὶ ἴσώδρακο μεταξωτὸ ἀμέσως νὰ φορέσῃς,
ἂν δὲ καὶ κἄλτσα, Περικλή, ἀπὸ μεταξί βίλης
παύεις νὰ εἶσαι πρότιυχος καὶ ρυπαρὸς χαμᾶλης,
καὶ θὰ εἰσέρχῃσαι παντοῦ μετὰ τῆς γυναικίς σου
κι' εἰς δλους τὸ μεταξωτὸ θὰ δεῖχῃς ἴσώδρακό σου,
οἱ δ' εὐγενεῖς θὰ ἔρχονται καὶ θὰ οὐ τριγυρίζουν
καὶ εἰσι τὸ τσουράπι σου θὰ τρίχουν νὰ μυρίζουν,
καὶ σὺ μὲ ὄφος σοδαρόν τὸ πόδι σου θ' ἀπλώνῃς
κι' ἕμένα θὰ περιφρονῇς καὶ θὰ μὲ φασκελώνῃς.
Π. Μὰ ποῦ τὰ ξέρεις δι' αὐτά;

Φ. Γιὰ τοῦτο μὴ ἐρώτα...
ἔλα καὶ σὺ νὰ συστηθῇς ἴστοὺς φέροντας τὰ πρῶτα.
Π. Μὴ εἶσαι ντιστεγὰ καὶ τοῖ;
Φ. Δὲν εἶμαι, μὰ θὰ γίνω...
τὴν τόσην βαναουσίητα διὰ παντὸς ἀφίνω,
ἀμέσως ἀπεκδύομαι τὸν Φασουλῆν τὸν πρῶτον
καὶ εἰς αἰθούσας εἰσχωρῶ εὐδαῖον κι' ἄφροντων,
τοῦ γένους μου τοῦ ταπεινοῦ τὰ σῆμβολα εἰλῶν
κι' εἰς τὴν χυδαίαν μύτην σου τὰ πόδια μου ἀπλόνω
κι' ὀργήγορα πληροῖσαι καλά νὰ τὰ μυρίσῃς
κι' ἀληθῆριν εὐγενεῖαν καὶ τρόπον νὰ γνωρίσῃς.
Νίπτω κι' ἐγὼ τὰς χεῖράς μου νὰ φύγ' ἡ ρυπαρότης
καὶ ἀπὸ τοῦδε μόνο; μου βαπτίζομαι ἰπτότης
τοῦ αἵματος τοῦ κυανοῦ, τῆς στοργυλλῆς τραπέζης,
καὶ κάθου σὺ, βρὲ μασκαρά, ἐν οὐ παικτοῖς νὰ παίζῃς.
Ἀλήθεια ἐπιχάθηκα νὰ ζῶ μὲ τοὺς προστούτους...
ζῶν δὲν λέγεται, μωρέ, νὰ γράφῃς μόνον στίχους
καὶ τὸ ξερὸ κεφάλι σου ἴστον τοῖχο νὰ κτυπᾷς
καὶ ὀλο θέματ' ἄρηται νὰ ψάλλῃς σὰν παππᾶς,
μὲ τότε λέγεται ζῶν, διαδόλω μπεχλιθάνης,
σὰν γίνῃ θυμιατὸ ταγγεῖο καὶ τὰπαιτὸ λιθάν.
Π. Θέλω κι' ἕμένα ντιστεγὰ ἀμέσως νὰ μὲ κάνῃς.
Φ. Γι' αὐτὸ μὴ σεκλετίζομαι καὶ μὴ μου χολοσκάνῃς.
Θέλω νὰ γίνῃς Πρίγκηφ, Δούξ, Μαρκεῖσιος, Βερόνος;
Π. Ὅτι κι' ἂν θήλῃς κάνε με... τὸ δίχομ' εὐγνωμόνος.
Φ. Ἐγὼ Βαρόνον, Περικλή, πρὸς τὸ παρόν οὐ κἄνω
καὶ σὺ βαπτίζω ντιστεγὰ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
σοῦ δίδω δὲ περγαμινὰς εἰς θήκην ἑκλεκτὴν
κι' ὡς εὐγενεῖας σῆμβολον παλᾶμην ἀνοικτήν.
Καὶ τώρα εἰς ἀνώτερα...
Π. Ἐδωχαριστῶ, ὀπολλάτη,
καὶ ἔρω, φίλε ντιστεγὰ, τρεῖς ματσουμαῖς ἴσῃν πλάτη.